

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2019 r.
sprawy **J. C.** skazanego z art. 197 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R.,
z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt V [...] Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ż.,
z dnia 22 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J.C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 22 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...], został skazany:

- za ciąg 3 przestępstw z art. 197 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środki karne z art. 41a § 1 i 4 k.k.,
- za ciąg 2 przestępstw z art. 197 § 2 k.k., za który wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środki karne z art. 41a § 1 i 4 k.k.,
- za popełnienie przestępstwa z art. 245 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- za popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł również karę łączną 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną i zakazu zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 7 lat.

Obrońca oskarżonego wniósł apelację zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy poprzez uznanie, że oskarżony dokonał wszystkich zarzucanych mu przestępstw;
- obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, które to uchybienie miało istotny wpływ na wydane orzeczenie, gdyż skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń faktycznych;
- obrazę prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k., która miała istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż prowadziła do błędnego ustalenia, że oskarżony dokonała zarzucanych mu czynów poprzez oddalenie wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z wizji lokalnej na okoliczność ustalenia czy zeznający świadkowie, będący w pomieszczeniach gabinetu kosmetycznego mogli zaobserwować przebieg zdarzeń, które opisywali podczas zeznań, mając na uwadze rozmieszczenie pomieszczeń, a dopuszczenie wnioskowanego dowodu miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i nie zmierzało do przedłużenia postępowania, co równocześnie stanowiło pozbawienie oskarżonego prawa do obrony.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ewentualnie o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 24 września 2018 r., sygn. akt V.[...] Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca J. C., który zaskarżając wyrok w całości zarzucił „rażące naruszenie przez Sąd Okręgowy

art. 457 § 3 k.p.k., poprzez wadliwą kontrolę instancyjną wyroku Sądu I instancji, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia”.

Podnosząc tak sformułowany zarzut obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Rejonowego w Ż. w odpowiedniej części i uniewinnienie skazanego J. C. od zarzucanego mu czynu z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 2 k.k. ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G., w zaskarżonej części oraz wyroku Sądu Rejonowego w Ż. w odpowiedniej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Ż. w złożonej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego J. C. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Brak jest bowiem uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w G. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisu prawa procesowego tj. art. 457 § 3 k.p.k. i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Należy wskazać, że tak sformułowana kasacja w zasadzie nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie, jakie w istocie były intencje skarżącego, co w zasadzie uniemożliwia ustosunkowanie się do kasacji, czyniąc ją oczywiście bezzasadną. Przede wszystkim, na co słusznie zwraca uwagę prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, trudno stwierdzić w jakim zakresie zostało zaskarżone orzeczenie Sądu odwoławczego. Wprawdzie skarżący wskazuje, że zaskarża wyrok w całości, jednakże we wnioskach wnosi o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. jedynie w zaskarżonej części, a poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Ż. w odpowiedniej części, nie precyzując tego. Równocześnie obrońca wnosi o uniewinnienie skazanego J. C. od zarzucanego mu czynu z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 2 k.k., co może sugerować, że kasacja odnosi jedynie do czynów zarzucanych skazanemu w punktach I – V aktu oskarżenia, a przypisanych mu w punktach 1 i 2 wyroku Sądu I instancji jako dwa ciągi przestępstw z art. 197 § 1 k.k. i z art. 197 § 2 k.k. Poza więc zakresem zaskarżenia pozostałyby przestępstwa z art. 245 k.k. i z art. 157 § 2 k.k., co pozostaje w sprzeczności

ze wskazaniem, że skarżona jest całość orzeczenia Sądu II instancji oraz faktem, że oddalony przez Sąd I instancji wniosek dowodowy obrońcy, który był przedmiotem jednego z zarzutów apelacyjnych, a jak wynika z uzasadnienia kasacji obecnie jedynym powodem wniesienia tego środka zaskarżenia, miał doprowadzić do prawidłowego ustalenia przebiegu zdarzenia z dnia 27 września 2017 r., a więc czynu z art. 157 § 2 k.k. Wprawdzie zdaniem obrońcy, jak wynika z wniosku dowodowego, wizja lokalna miała być przeprowadzona w miejscu popełnienia większości zarzucanych mu czynów, to jednak analiza materiału dowodowego pozwala stwierdzić, że mogłaby mieć ona ewentualne znaczenie na czynienie ustaleń dotyczących jeszcze czynu z art. 197 § 1 k.k. opisanego w punkcie IV a/o, ale świadkiem tego zdarzenia była jedynie klientka T. S., której zeznania, jak sama przyznała opierały się głównie na tym co słyszała, a nie widziała. Obrońca natomiast kwestionował wiarygodność zeznań większości świadków, a więc personelu oraz klientów salonu, którzy w istocie zeznawali jedynie na okoliczność zdarzenia z 27 września 2019 r., a więc czynu z art. 157 § 2 k.k.

W takiej sytuacji wystarczające jest stwierdzenie, że Sąd Okręgowy w G. odniósł się w uzasadnieniu swojego orzeczenia nie tylko do zarzutu związanego z nieprzeprowadzoną wizją lokalną, ale również do pozostałych zarzutów apelacji w sposób zgodny z wymogami określonymi w art. 457 § 3 k.p.k., podając czym kierował się wydając orzeczenie oraz dlaczego zarzuty i wnioski sformułowane w apelacji uznał za niezasadne. Obrońca nie wykazał natomiast w sposób prawidłowy na czym miałyby polegać rażące naruszenie prawa, a nadto nie wskazał w ogóle, jak obraza art. 457 § 3 k.p.k. mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego J. C. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k.